

POZVÁNÍ K NÁSLEDOVÁNÍ

42. Vzkříšený Kristus se setkává s Marií Magdalskou J 20,11-18

I Marie Magdalská patřila za svého života mezi ženy hříšnice. Všichni to o ní věděli. Ale ani to nezabránilo Pánu Ježíši, aby jí odpustil a dal jí sílu začít zcela jiný život. Viděl její lítost, její slzy a smutek, když viděla svůj život plný hříchů, zranění a marnosti. Jejich setkání, kdy Pán Ježíš Marii odpouští, byl pro ni odrazový můstek, start do nového života. Stal se z ní jiný, nový člověk. Marie Magdalská pak patřila mezi ženy, které Pána Ježíše doprovázely. Není pochyb, že Marie od chvíle svého obrácení měla Pána Ježíše skutečně ráda a byla ochotna pro něj mnoho vykonat. Vždyť právě proto plakala u hrobu, aby alespoň vypátrala, kam někdo odnesl Ježíšovo mrtvé tělo, když hrob byl prázdný. Chtěla opatrovat alespoň to, co jí zbylo, mrtvé tělo Pána Ježíše. Velice se trápila, Zdálo se jí, že ztratila úplně všechno. I to Ježíšovo mrtvé tělo, místo, kam na něj mohla chodit vzpomínat. Vůbec ji nenapadlo, že by všechno mohlo být jinak. Nechápala, že její úkol není plakat u hrobu nad tím, co bylo, ale jiný, mnohem důležitější. Marie vlastně podruhé podle zpráv evangelia plakala. Poprvé nad svými hříchy, podruhé nad prázdným hrobem. Pokaždé ji Pán Ježíš s láskou napomenul, že stát na místě, plakat a ohlížet se za tím, co bylo, nikam nevede a nic se tím nezíská. Je třeba pohlédnout dopředu a znova vykročit do nového začátku. Věřit, že když Pán Ježíš řekl, že je živý, je to pravda, kterou je třeba zvěstovat dál. Muže, kterého u hrobu viděla, považovala za zahradníka. Oči se jí otevřely, až ji Ježíš oslovil jménem: „Marie!“ Až potom pochopila, čeho je svědkem. Na vlastní oči vidí Vzkříšeného, živého Krista. Pak už jí Pán Ježíš nemusí říkat, co má dělat. Marie už nemohla stát na místě a ronit slzy, nemohla si takovou radost nechat pro sebe. Utíkala a vše pověděla učedníkům.

K zamyšlení:

Každého z nás oslovuje Pán Ježíš jménem. V okamžiku křtu, v každé svátosti, kterou přijímáme, i při modlitbě. A my se často podobáme Marii Magdalské. Pláčeme nad svými neúspěchy a trampotami. Pořád se vracíme k tomu, jak nám někdo ublížil, co jsme vykonali špatně, místo toho, abychom otevřeli oči a uviděli, že vedle nás stojí Živý Pán Ježíš, který nad každou těžkostí jednou provždy zvítězil. Není důvod se trápit a plakat nad tím, co bylo, i když to bylo hříšné nebo bolestné. Takovou radost a milost, že Pána Ježíše známe, bychom si neměli nechat pro sebe.